این صفحه پیام‌ها، متن‌ها، عکس‌نوشت‌ها و خبرهای کوتاه منتشر شده در فضای مجازی را بازنشر می‌دهد. تلاش بر این است که دیدگاه‌ها و نظرات کاربران اندیشمند شبکه‌های اجتماعی در عرصه مکتوب هم دیده شود.

آیینه نفس

نور خدادادی خود را خاموش نکنید

آیت‌الله جوادی آملی:

وجود مبارک امام هفتم به هشام بن حکم فرمود: انسان با سرمایه خلق شده است. اگر به ما گفتند تقوا تحصیل کنید، اینچنین نیست که راه تقوا را به ما نداده باشند، یا گرایش تقوا را به ما نداده باشند؛ هر دو را به ما دادند. خدای سبحان ما را تقوا شناس خلق کرد، یک؛ تقوا طلب خلق کرد، دو؛ بعد فرمود: این راه را با این تقوایی که هم معروف شماست، هم محبوب شماست بروید.

حضرت فرمود: درست است اگر از بیرون واعظ باشد، معلّم باشد، مولّف باشد یک نوری به شما عطا می‌کنند؛ امّا اینچنین نیست که خدای سبحان شما را بدون چراغ و نور خلق کرده باشد! چندین نور و شمع در درون شما هست و روشنی می‌دهد، این نورها را خاموش نکنید! حالا اگر یک نور دیگری اضافه کردید، طوبی لکم و حسن مآب؛ نشد، این نورهایی که خدا به شما داد را خاموش نکنید.

فرمود: خدا آن نور تفکر را به شما داد؛ حالا اگر این چراغ را روشن‌تر نکردی، خاموشش نکن. خدا نور عبرت‌گیری را به شما داد؛ شما بالاخره نمی‌خواهی زندگی کنی؟ حالا دنیایت که باید سالم باشد! وقتی این چراغ را خاموش کردی، دنیایت را هم به خطر انداختی...

فرمود: هشام بن حکم! اینها را خاموش نکنی، اینها را خدا به شما داد. پر حرفی نکن، هر چیزی را نخوان، هر چیزی را نگو، هر جایی نرو؛ اینها فضولات است!

منبع: کانال تلگرامی «آیت‌الله العظمی جوادی آملی (مدظله العالی)»

در اینچ تلویزیون دنبال خوشبختی نباشید

یکی از فعالان توئیتر با نام کاربری «هارلی» نوشت: کاش قبلِ ازدواج اونقدر بزرگ شده باشیم که تو اینچ‌های تلویزیون و تعداد درهای یخچال و شاخه‌های لوستر دنبالِ خوشبختی نباشیم.

تیغ کاغذی خلاقیتی در خدمت محیط‌زیست

کانال تلگرامی «خلاقیت بدون مرز» با انتشار تصویر فوق نوشت: این ریش‌تراش یکبار مصرف که بسته‌بندی تخت و کم حجمی دارد، کاملاً باز می‌شود و به راحتی می‌توانید آن را در عرض چند ثانیه با تا زدن، کامل کرده و صاحب یک تیغ تیز با دسته‌ای محکم و ارگونومیک شوید. طراحی الهام گرفته از اوریگامی‌اش به اندازه یک تیغ پلاستیکی، استحکام و قدرت مانور به آن می‌دهد، در حالی که استفاده از پلاستیک را تا ۹۸ درصد به حداقل می‌رساند. نتیجه آنکه می‌توان آن را به راحتی بسته‌بندی کرد، حمل کرد، استفاده کرد، سپس با خیال راحت دور انداخت. اطمینان دارم که می‌پرسید یک تیغ کاغذی در زیر آب چگونه کار می‌کند؟ پاسخ این است که این تیغ از نوعی کاغذ ساخته شده که نه تنها در برابر نفوذ آب مقاوم است بلکه می‌تواند آب را تا دمای ۴۰ درجه سانتی‌گراد تحمل کند، پس به راحتی به شما امکان می‌دهد که حتی در آب ولرم اصلاح کنید!

واکنش مدیرعامل سابق توئیتر به راه‌اندازی تریدز

به گزارش کانال تلگرامی «آخرین توئیت»، جک دورسی بنیان‌گذار و مدیرعامل سابق توئیتر، پس از راه‌اندازی تردز انتقاد خود را از این شبکه اجتماعی مطرح کرد و گفت: «ما خودرو پرنده می‌خواستیم و در عوض، هفت شبکه اجتماعی مثل توئیتر داریم.»

هنر اسرارآمیز عکس خانوادگی

چه چیزی باعث می‌شود این‌قدر عکس‌های خانوادگی‌مان را دوست داشته باشیم؟

کانال تلگرامی «ترجمان» مقاله‌ای از مایکل جانستون، عکاس، با ترجمه مجتبی هاتف به اشتراک گذاشت. چکیده‌ای از این مقاله در ادامه از نظر می‌گذرد: عکاسی خانوادگی کاری وسیع و پراکنده است و روش واحدی برای پرداختن به جنبه‌های مختلف آن وجود ندارد. من به مدت ۴۰ سال در حوزه‌های گوناگون عکاسی کار کرده‌ام اما هنوز هم شگفت‌زده می‌شوم از اینکه مردم چه روش‌های خلاقانه‌ای برای بدیع و شخصی کردن چیزها به کار می‌گیرند. خلق مجموعه‌ای جامع از زندگی خانوادگی ذاتاً کاری پرچالش است ولی همیشه مسیرهای جدیدی برای حل چنین چالش‌هایی وجود دارد.

بزرگداشت عکس‌های قدیمی

یکی از چالش‌های همگانی پیداکردن مرزبندی بین گذشته و حال است. به طور طبیعی، اول تمایل داریم بین عکس‌های جدید و عکس‌های تاریخی مرز بکشیم، مثلاً متمایز کردن یک پست اینستاگرامی که دیروز بارگذاری شده از عکس سیاه و سفید پیرمردی ریش‌دار از سال ۱۹۱۰. اما تمایز همیشه به این سادگی نیست. هر روز که می‌گذرد، عکس‌های جدید رفته‌رفته تاریخی می‌شوند. لِبوهانگ خانیه، عکاس اهل آفریقای جنوبی، برای تأیید این فرآیند روشی ابتکاری پیدا کرد. او، پس از مرگ مادرش، عکس‌های قدیمی او در عنفوان جوانی را پیدا کرد، همچنین بسیاری از لباس‌های خاطره‌انگیز مادرش را داخل گنجه‌ای یافت. سپس مثل مادرش لباس پوشید و عکسش را با نرم‌افزار به عکس‌های قدیمی اضافه کرد. نتیجهٔ کار بسیار خاطره‌انگیز شد – در عکس، مادرش پررنگ‌تر و سرزنده‌تر است و خودش که زنده است شبح‌مانند و کم‌رنگ دیده می‌شود. ما معمولاً عکس‌های خانوادگی قدیمی‌مان را بزرگ می‌داریم و از آنها نگهداری می‌کنیم، شاید در قالب قاب‌های چندتایی، آلبوم یا کتاب عکس. اما می‌توان آثار هنری جدیدی از عکس‌های قدیمی درست کرد، مانند کاری که خانیه کرد – هم خاطرهٔ مادرش را زنده کرد، هم روح تازه‌ای به عکس‌های او دمید.

مستندسازی

عکاسی خانوادگی انواع گوناگونی دارد، اما بیشتر مستند است، یعنی زندگی روزمره را در مکان‌های عادی ثبت می‌کند. معمولاً می‌گویند که عکس خوب باید «خوداتکا» و «گویا» باشد، اما همیشه این‌طور نیست و در واقعیت معمولاً برعکس است. بیشتر عکس‌هایی که می‌بینیم داستان‌هایی دارند، ولی ما از آنها بی‌خبریم. من معتقدم که هرچه بیشتر معلوم شود عکس درواقع چه چیزی را نشان می‌دهد، احتمال ماندگاری آن بیشتر می‌شود. خجالت نکشید از اینکه هرچه را دربارهٔ عکسی می‌دانید ثبت کنید و راهی برای نگهداری عکس همراه با شرح داستانش پیدا کنید.

سوژه‌های سخت

همهٔ عکاسان در کار خود با سختی‌ها و موانع مختلفی روبه‌رو می‌شوند. این بخشی از بازی است. عکاسی خانوادگی هم از این قاعده مستثنی نیست. ناگزیر همیشه یکی هست که رویش را برگرداند یا بپوشاند یا کسی که فکر می‌کند خیلی خنده‌دار می‌شود اگر وارد کادر شود و با انگشت به دوربین اشاره کند یا مواردی از این دست. من نمی‌دانم فرگشت چطور توانسته است در انسان‌ها واکنشی غریزی برنامه‌ریزی کند برای نوعی فناوری که تا سال ۱۸۳۹ وجود نداشت، اما می‌توان مشاهده کرد که بعضی بچه‌های مثلاً پنج تا هشت‌ساله جلوی دوربین شکلک درمی‌آورند. به نظر می‌رسد این رفتار هم، مثل مراحل دیگر رشد، خودش را در زمان مقرر نشان می‌دهد.

استفاده از تکنیک

تکنیک چیزی است که خیلی از مردم ترجیح می‌دهند به آن فکر نکنند. امروزه دوربین‌ها آن‌قدر خودکار شده‌اند که به‌ندرت مجبور می‌شویم به تکنیک فکر کنیم. این روزها عکاسی دیجیتال نوردهی را به‌مراتب آسان‌تر کرده است. نور خوب که می‌توان با یادگیری تشخیصش داد، خیلی کمک می‌کند. بعداً می‌توانید روی صفحهٔ نمایش رنگ عکس‌ها را تنظیم کنید تا شدت رنگ‌ها درست شود. می‌توانید چشم‌ها و قدرت تشخیص خود را با تمرین دقیق‌تر کنید. ارزشش را دارد که همهٔ تکنیک‌های لازم را یاد بگیرید. عکس سلفی رشاد تیلور از خودش و پسرش در حال خواب که دوست‌داشتنی، تأثیرگذار و جذاب افتاده است، نشان می‌دهد اگر روشنایی و زمان نوردهی درست باشد، شدت رنگ عالی خواهد بود.

دسترسی

یکی از دوستانم چند سال پیش گوشی‌اش را به طرفم گرفت و گفت «این عکس را ببین». عکس نوه‌های نوپا و دوقلویش بود که پوشک به پا داشتند و به یخچال هجوم برده بودند. عکاس حرفه‌ای می‌داند که دسترسی به موضوع بسیار حیاتی است و سخت می‌کوشد تا به آن دست یابد. برای عکس گرفتن از روی ماه باید روی سطح ماه باشید. و به‌همین ترتیب هر عکاسی را که به خدمت بگیرید، هر قدر هم ماهر باشد، نمی‌تواند عکسی را بگیرد که دوستم از آن دوقلوهای نوپا وقتی از «کوه یخچال» بالا می‌رفتند گرفته بود. هنگام این اتفاق هیچ عکاس حرفه‌ایی آنجا نبود. شما بهتر از هر کس دیگری به خانوادهٔ خود دسترسی دارید و این برای یک عکاس نوعی برتری و امتیاز ویژه حساب می‌شود. دسترسی ویژهٔ شما تا حدی به این معنی است که می‌توانید از لحظاتی عکس بگیرید که فقط خودی‌ها می‌توانند ببینند.

هدف‌گذاری برای ویرایش

فرض کنید خانواده‌ای چهار نفره قرار است برای تعطیلاتی یک‌هفته‌ای به هاوایی بروند. یکی از اعضای بزرگسال خانواده دوربینی باکیفیت و مخصوص عکاسی برمی‌دارد و بقیه با گوشی‌های هوشمندشان مرتب عکس خواهند گرفت. این خانواده باید در نهایت چه تعداد عکس برای خود در نظر بگیرد؟ احتمال می‌دهیم عدد هشت منطقی باشد. چرا این‌قدر کم؟ چون زندگی پر از اتفاق است و عکس‌ها همین‌طور انباشته می‌شوند. هرچه در طول زمان عکس‌های خانوادگی بیشتری را بدون ویرایش یا «سازماندهی» روی هم انباشته کنیم این کپهٔ عظیم بیشتر و بیشتر آشفته، ملال‌آور، بی‌سامان، بی‌نام‌ونشان، جست‌وجوناپذیر و درهم‌وبرهم خواهد شد و هیچ‌یک از عکس‌ها هدف اصلی خود را به‌خوبی برآورده نخواهد کرد. این به این معنی نیست که فقط باید چند تا عکس گرفت، بلکه برعکس، یکی از رازهای آشکار عکاسی این است که عکاس خوب بیشتر عکس می‌گیرد و کمتر نشان می‌دهد. ممکن است در هاوایی ۵۰۰ عکس گرفته باشید تا هشت عکس واقعاً خوب به دست آورید – حتی در این حالت هم انتخاب آن هشت تا آسان نخواهد بود. نمی‌توانید دیمی و رگباری عکس بگیرید و به هدفی که می‌خواهید برسید. وقتی مواد خام جمع می‌کنید تا بعداً ویرایش کنید، باید هدفمند کار کنید. برای این منظور لازم است مترصد فرصت باشید و به چیزهایی که اعضای خانواده واقعاً می‌خواهند فراموش نکنند حساس باشید. همچنین لازم است نسبت به چیزی که مایهٔ تمایز تجربهٔ شماست تیزبین باشید.

ایران از نگاه یک دختر گرجی آلمانی

دکتر محمد جوادی یگانه در کانال تلگرامی خود بخشی از سفرنامه آنا داویتاشویلی در سال‌های ۲۰۱۶ و ۲۰۱۹ را به اشتراک گذاشت. یگانه نوشته است: دکتر آنا داویتاشویلی (Ana Davitashvili)، اسلام‌شناس گرجی-آلمانی، محقق پست‌دکترای دانشگاه توبینگن و مدرس دانشگاه هایدلبرگ آلمان است، او در سفرنامه‌اش، درباره زندگی خود چنین توضیح می‌دهد: متولد تفلیس است و در سال ۲۰۰۹ برای ادامه تحصیل به آلمان رفته و تاکنون در آنجا زندگی می‌کند. لیسانس عرب‌شناسی را در دانشگاه گرجستان گرفته، فوق‌لیسانس اسلام شناسی در رشته اسلام شناسی در دانشگاه هایدلبرگ، و تز دکترایش «حوری بهشتی در تفاسیر قرآن تا قرن دهم میلادی» است. زبان‌های گرجی، روسی، انگلیسی، آلمانی، فرانسه، عربی، ترکی، فارسی و سریانی می‌داند. (ص ۵)

خانم داویتاشویلی به هجده کشور خاورمیانه و آفریقا و اروپا سفر کرده و سه بار نیز به ایران آمده است. بار اول، سه ماه فوریه تا می ۲۰۱۶ در ایران بود و در مرکز بین‌المللی آموزش زبان فارسی دانشگاه اصفهان به یادگیری زبان فارسی مشغول بود. بار دوم، اکتبر ۲۰۱۶ به عنوان توریست از کرمان و هرمز و قشم بازدید کرد و در بار سوم، در ژانویه تا آوریل ۲۰۱۹ دوباره به اصفهان برای زبان‌آموزی آمد و به قم، شمال، تبریز، ارومیه، زنجان و خوزستان هم رفت. (ص ۶)

او در سفرنامه ۱۳۴ صفحه‌ای که به فارسی از سه سفرش به ایران در سال‌های ۲۰۱۶ و ۲۰۱۹ نوشته، شرح سفرش به شهرهای مختلف ایران را می‌دهد. دلیل فارسی نوشتن سفرنامه را هم چنین توضیح می‌دهد: «ایرانیان بدانند خارجیان در ایران از چه چیزهایی خوششان می‌آید و چه چیزهایی نظرشان را جلب می‌کند. در ایران چه چیزهایی وجود دارد که متفاوت با کشورهای دیگر است و در کجا می‌توان احساس نزدیکی با دیگر کشورها کرد.» و البته در سفرنامه‌اش تنها در باره مردم و فرهنگ ایران نوشته و نه درباره سیاست. و البته «در مورد ایرانیان بعضی اوقات کمی حرف تند» هم زده است چون «هیچ ملتی در هیچ کجای دنیا نیست که تماماً ویژگی‌های خوب داشته باشد.» (ص ۷)

در این سفرنامه، از برخی نکات مهم در ایران مانند محبت ایرانیان به غریبه‌ها، تعارف و پیچیدگی‌های آن، چای، و نوروز یاد می‌کند و تقریباً از همه شهرها و مکان‌هایی که بازدید کرده به نیکی یاد می‌کند اما در باره مواردی که می‌تواند موجب سوءتفاهم برای توریست‌ها در ایران بشود هم در دو فصل توضیح می‌دهد. برخی از آنها عبارت است از: احوالپرسی بیش از حد؛ روبوسی مردان؛ و سوءتعبیر مردم از لبخند زدن دیگران به آنها. رفتارهایی که او نقد کرده اینهاست: استفاده زیاد از پلاستیک و ظروف یکبار مصرف؛ اسراف در مصرف انرژی؛ بی‌توجهی به میراث فرهنگی و حسرت از اینکه سنگ‌نگاره‌های نزدیک ایذه در حال خراب شدن است؛ برخی ایرانی‌ها نمی‌خواهند جلوی خارجی‌ها از ایران بد بگویند؛ و نقد رفتار ایرانیانی که در گرجستان زندگی می‌کنند و خانه خریده‌اند ولی نیازی به یادگیری زبان گرجی حس نکرده‌اند و همه چیز را با انگلیسی یا روسی حل می‌کنند.

دو سه نکته جالب در سفرنامه او، یکی نقد رفتار رانندگان ایرانی است: «ایرانیان زیادی ماشین دارند و مقررات رانندگی را هم اصلاً رعایت نمی‌کنند. راننده ایرانی باید شجاع باشد و به حق رانندگان دیگر اهمیت ندهد. راننده ماشین قدرت دارد و راننده هم بر این تأکید می‌کند. پس به جای اینکه راننده ماشین بایستد جلوی کسانی که پیاده می‌روند تا آنها به راحتی رد شوند، برعکس سرعتش را افزایش می‌دهد و بوق می‌زند تا خدای نکرده مجبور نشود حق عابران پیاده را رعایت کند.» (ص ۱۹)

یکی دیگر هم اینکه در بدو ورود در سفر اول (۲۰۱۶)، مأمور بازرسی گذرنامه فرودگاه، رفتار مهربانانه‌ای نداشته به گونه‌ای که «اصلاً احساس نمی‌کنید به کشوری با مردمی مهمان‌نواز رفته‌اید.» (ص ۱۵)

چون در حال آموزش زبان فارسی هم بوده، یک مسئله زبان‌شناسی اجتماعی هم توجهش را جلب کرده: جمله «شما بشین اینجا» از نظر دستوری غلط است، یا باید گفت «شما بنشینید اینجا» یا «تو بشین اینجا». و برایش توضیح دادند که «وقتی خواهش می‌کنند از این جمله استفاده می‌کنند تا به نظر نرسد که دستور می‌دهند.» (ص ۱۹)

متن سفرنامه را در صفحه آکادمیای خانم داویتاشویلی هم می‌توانید مشاهده کنید. همچنین مقاله او در مجله بخارا با عنوان «ایران‌شناسی در آلمان در ۱۶ سال اخیر، بعد از درگذشت آنه‌ماری شیمل» هم در صفحه آکادمیای او در دسترس است.

جشن خیابانی آنها و ما

یکی از فعالان توئیتر با نام کاربری «نظاره‌گر» نوشت: چه جالب هزاران تُن گوجه رو له می‌کنن و سمت هم پرت می‌کنند. از اون جالب‌تر روی هندوانه اسکی میرن! جالب‌تر کلی پرچم رنگی‌رنگی دست‌شون گرفتن و شهر قشنگ کردن! اون وسطیه چیه؟ یه سری متحجر دور هم جمع شدن هندوانه رو می‌خورند! شربت و شیرینی پخش می‌کنند، آخرشم به ایتام کمک می‌کنند!

عیدی مهندسان صنایع نظامی ایران

عطاالله مهاجرانی توئیت کرد: خبر بسیار خوب! عیدی مهندسان صنایع نظامی ایران، موشک ضد زره جاولین (زوبین). Javelin FGM148. با مهندسی معکوس توسط مهندسان ایرانی ساخته شده است. به همین دلیل مدتی پیش نتانیاهو نگران تسلیحات اسرائیلی بود که در اختیار اوکراین قرار گیرد. نمونه جاولین از اوکراین به دست ایران رسیده بود.

رفتارهای مادرانه‌ای که باعث نابودی زندگی می‌شود

زینب مهکی طی یادداشتی تلگرامی بیان داشت: یکی از بزرگ‌ترین اشتباه خانم‌ها در زندگی رفتار مادرانه است؛ مثل یک مادر مدام به همسرشون میگن اینکار رو بکن، اونکار رو نکن! اینکار خوبه، اونکار بده! مواظب وزنت باش! چرا فلانی این حرف رو بهت زد جوابشو ندادی؟ کار خوبی نکردی به فلانی این حرفو زدی! پرخوری نکن شب راحت‌تر بخوابی! با دوستت اینجوری صحبت کن! چرا اجازه میدی با دوستات میری بیرون هزینه‌ها بیفته گردنت؟ لباس گرم‌تر بپوش، این لباست کمه و...

رفتارهای مادرانه باعث به‌وجود آمدن چند آسیب میشه: وقتی با همسرت مثل یک مادر رفتار می‌کنی، ممکنه باعث بشی طرف مقابل بیرون از خونه دنبال یک فرد در نقش همسری بگرده؛ وقتی با همسرت مثل یک مادر رفتار می‌کنی، ممکنه رابطتون به جدایی یا طلاق عاطفی کشیده بشه؛ وقتی با همسرت مثل یک مادر رفتار می‌کنی و اون رو مثل کودک می‌بینی، از همسرت یک فرد بی‌مسئولیت می‌سازی و دیگه نباید انتظار داشته باشی بالغانه رفتار کنه.

مسئله هویت حلقه مفقوده فعالیت‌های محرومیت‌زدایی

کانال تلگرامی «خیابان انقلاب» یادداشتی از میثم ظهوریان را به اشتراک گذاشت. در این یادداشت آمده: نهادهای متکفل حوزه محرومیت‌زدایی در کشور، در طول سالیان مختلف به اشکال گوناگونی جهت حل مسئله محرومیت، به‌ویژه در مناطق حاشیه‌ای شهرها مداخله داشته‌اند. این مداخلات را به لحاظ رویکرد کلان می‌توان در چند دسته طبقه‌بندی نمود. مداخلات معیشتی، مداخلات مبتنی بر توانمندسازی شغلی و مهارتی و تحصیلی جامعه هدف و در نهایت مداخله در توسعه امکانات زیرساختی در جغرافیای هدف مهم‌ترین رویکردهای غالب در این حوزه بوده‌اند. یکی از مسائلی که موجب شده است، به‌رغم صرف بودجه کلان بسیاری از این برنامه‌ها، فاقد تأثیر پایدار بر پیشرفت مناطق محروم باشند، بی‌توجهی به حلقه ایجاد و تقویت هویت در این مناطق است. نگاه تهدید محور به مناطق مستضعف نشین، الگوی برنامه‌ریزی پیشرفت این مناطق را هم به راهبردهای ناظر به حل آسیب‌های اجتماعی تحدید نموده است.

این در حالی است که فرصت‌ها و ظرفیت‌های اجتماعی (نخبگان علمی و اجرایی، شهدا، حفاظ قرآن و چهره‌های فرهنگی و ورزشی) که در هر یک از محلات محروم به‌وفور قابل‌احصا است، ظرفیت‌های بالایی جهت ایجاد هویت و تعلق محلی در جامعه محلی را دارد. در واقع وقتی صحبت از منطقه محروم می‌شود، این محرومیت غالباً ناظر به شاخص‌های اقتصادی است و چه‌بسا همین منطقه محروم از لحاظ ظرفیت فرهنگی و اجتماعی واجد ثروت‌های قابل‌توجهی باشند که بتوان با تکیه به آن به‌مواجهه مؤثر با محرومیت اقتصادی نیز پرداخت. اگر مسئله هویت محور برنامه‌های محرومیت‌زدایی قرار نگیرد و حس تعلق‌خاطر به محله هدف در جامعه محلی ایجاد نشود، هرچقدر هم که برنامه‌های توانمندسازی شغلی و معیشتی و تحصیلی در منطقه موفق باشد، به‌محض توانمند شدن اولین پروژه ذهنی جامعه هدف، تغییر محله سکونت به سایر مناطق شهری که سطح رفاه بالاتری دارند، خواهد بود. به تعبیر دیگر در این جنس از برنامه‌ریزی‌های منطقه‌ای اگر چه موجب توانمندی افرادی از جامعه مخاطب محلی شود، هیچ‌گاه برای خود منطقه هدف، پیشرفت پایدار را به ارمغان نخواهد آورد و محوریت دادن به حلقه هویت است که می‌تواند به شکل هم‌زمان در منطقه و جامعه محلی آن موجب پیشرفت شود.

امروز اطلاعات و داده، نفت جدید هستند

کمیل خجسته در کانال تلگرامی خود با اشاره به محدودیت‌های اعمال شده جدید در توئیتر نوشت: محدودیت‌های جدید توئیتر اولین نشانه‌های حضور اسب تراوا در کشورها نیست. امروز اطلاعات و داده، نفت جدید هستند. کسی که بر آنها مسلط باشد بر آینده و صنعت آینده مسلط خواهد بود. هوش مصنوعی به انبوه اطلاعات نیاز دارد و اینها در پلتفرم به جا می‌ماند و کسی که این اطلاعات را دارد می‌تواند روی پیش‌قراول آینده یعنی هوش مصنوعی سرمایه‌گذاری کند. هزینه بازکردن بی‌محابای دروازه‌های کشور در دهه ۹۰ به پلتفرم‌ها همین از دست رفتن نفت جدید است. هوای دیجیتال کشور، هوای سال‌های ۱۳۲۸ش است. آن زمانی که نفت ایران به ثمن بخس سوخت کشتی‌های انگلیسی می‌شد و سر مردم بی‌کلاه می‌ماند. اینترنت به‌هیچ‌وجه چیز رایگانی نیست. زیرساختی است که شغل‌ها و اقتصاد آینده روی آن در حال سوار شدن هستند. و برندگان آینده کسانی هستند که داده‌ها را در اختیار دارند و می‌توانند با ارائه خدمات و محتوا مردم را به پلتفرم‌های خود مهاجرت دهند. آنها با توسعه خدماتشان و پلتفرم‌هایشان (و نه صرفاً با اعمال محدودیت) در حال ساختن شبکه هستند و می‌خواهند از مواهبش بهره‌مند شوند. درست مثل همان زمانی که کشتی‌های انگلیسی با نفت ایرانی جهان را در می‌نوردیدند. پی‌نوشت: براساس توئیت ایلان ماسک، اکنون حساب‌های تأیید نشده یا عادی توئیتر روزانه فقط می‌توانند ۶۰۰ پست را مشاهده کنند و این میزان برای حساب‌های تأیید نشده جدید ۳۰۰ پست در روز است. کاربرانی که هزینه سرویس توئیتر بلو را پرداخت کرده‌اند و تیک آبی دارند، قادر خواهند بود تا ۶ هزار پست در روز را مشاهده کنند.

تصویر منتخب